

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1229/2019
23.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., село ..., чији је пуномоћни Џејн Дрешевић адвокат из ..., против туженог „ББ“ ДОО у стечају, са седиштем у ..., чији је пуномоћник Зоран Савкић адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1057/18 од 07.12.2018. године, у седници већа одржаној 23.05.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1057/18 од 07.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2084/16 од 18.12.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је поништено као незаконито решење о отказу уговора о раду туженог бр. ... од 06.05.2010. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду, а ставом другим изреке је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 189.750,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке па до исплате.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 1057/18 од 07.12.2018. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду, а ставом другим изреке је одбио као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијену пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14),

који се примењује на основу одредбе члана 506. став 2. тог закона и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде одредаба парничног поступка се ревизијом не указује.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је тужилац био у радном односу на неодређено време код правног претходника туженог распоређен на радно место аутомеханичар, а Анексом уговора о раду бр. ... од 21.01.2009. године је привремено упућен на рад код другог послодавца ПД „ВВ“ ДОО на период од годину дана и то у периоду од 01.02.2009. године. Дана 01.02.2010. године му је било онемогућено да уђе у зграду правног претходника туженог јер није имао идентификациону картицу које су у међувремену уведене, те је од стране обезбеђења обавештен да је престала потреба за његовим радом. На основу Одлуке Одбора повереника синдиката „ГГ“ од 18.08.2009. године запослени и чланови тог синдиката су ступили у штрајк 24.08.2009. године који је био организован у складу са законом и најављен послодавцу. Тужилац је био учесник штрајка и свакодневно је долазио на место окупљања, а дана 23.02.2010. године је писмено упозорен да није искористио своје право да се у времену од 01.02.2010. године до 16.02.2010. године врати на рад, па му је оспореним решењем отказан уговор о раду јер се није вратио на рад у времену од 01.02. до 28.02.2010. године иако му је мировање радног односа истекло, с тим да му радни однос престаје даном достављања решења.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је тужбени захтев тужиоца за поништај оспореног решења о отказу уговора о раду усвојен.

Према одредби члана 179. тачка 2. Закона о раду, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду, а према тачки 5. истог члана ако се запослени не врати на рад код послодавца у року од 15 дана од дана истека рока за неплаћено одсуство или мировање радног односа у смислу овог закона.

Из чињеничног утврђења произлази да је тужилац на основу анекса уговора о раду од стране туженог привремено упућен на рад код другог послодавца на период од годину дана, те да је био онемогућен да се након истека тог рока врати код туженог, односно да уђе у зграду туженог од стране обезбеђења, уз обрзложење да нема идентификациону картицу која је у међувремену уведена. Након што је од стране обезбеђења туженог био спречен да се јави кадровској служби туженог, тужилац је свакодневно долазио на посао и учествовао у штрајку синдиката „ГГ“ који је био организован у складу са законом.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, правилан је закључак нижестепених судова да нема кривице на страни тужиоца за учињену повреду која му се оспореним решењем ставља на терет, с обзиром да је несумњиво утврђено да је спречен да се по истеку рока на који је упућен код другог послодавца јави кадровској служби туженог. Следом реченог, тужилац није неоправдано одсуствовао са рада у периоду означеном у побијеном решењу о отказу уговора о раду јер је у том периоду свакодневно долазио на рад и уписивао се у евиденцију коју је водио ДД такође запослен код туженог. Како је тај штрајк организован у складу са законом, правилна је и оцена нижестепених судова да у складу са чланом 7. Закона о штрајку тужилац као учесник штрајка није могао сносити штетне последице.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност и законитост побијене пресуде, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци, без детаљног образлагања ревизијске одлуке у смислу става 2. истог члана, јер се образлагањем пресуде не би постигло ново тумачење права нити допринело уједначеном тумачењу права.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић